

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

54. Domine, vis dicamus vt ignis descendat de cælo, & consumat illos?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

54. Domine, vis dicamus ut ignis descendat de caelo,
& consumat illos?

ARripit hinc occasionem Calvinus eorum pietatem taxandi, qui sanctorum Patrum exempla imitari student. Hic (inquit) videmus quod nos impellat stulta sanctorum Patrum imitatio. Quare verò istud? Obtrudunt (inquit) Iacobus & Ioannes Heliae exemplum, sed non attendunt quantum ab Helia differant. Non bene examinant zeli sui intemperiem: ad Dei vocationem non respiciunt. Hæc ille. Sed primum appetitè mentitur, quum ait Apostolos obtrudere Heliae exemplum. Nullam Heliae mentionem faciunt: ergo eius exemplum non obtrudunt. Illud quippe obtrudimus quod ad facti nostri vel rationem vel excusationem disertè proferimus. Deinde etsi conficere liceat ad exemplum Heliae eos hoc petiisse, tamen neque ex coniectura fas est Apostolos condemnare, neque hæc coniectura firma est. Helias quippe ad suam tutelam, suoque voto in regios milites, qui ad eum capiendū venerant, ignem de caelo impetrauit. Apostoli neque suā sed magistri sui causam agūt, neque ad suum votum, sed ad Christi beneplacitum ignem de caelo petunt. Vis (inquiunt) ut dicamus ut ignis descendat de caelo? Rem totam voluntati Christi relinquunt. Hoc discrimen Calvinus eludere conatur. Quamquam (inquit) dubium est, putentne sibi in manu esse potentiam, an sibi à Christo dari petant; mihi tamen hoc magis probabile est, quod stulta fiducia elati, modò annuat Christus, ad exequendam vindictam se armatos esse non dubitent. Hæc ille. Contra aperta Apostolorum verba in dubium vocat, an ignem è caelo deuocandi potentiam sibi in manu esse putent (sicuti in manu Heliae erat, hanc illi potentiam Deo concedente) an sibi à Christo dari petant: & illud prius magis probabile existimat, quum disertissimis verbis hanc à Christo potentiam petierint. Dixerunt enim, Vis ut dicamus, id est, placetne tibi ut nos iubeamus. Si enim tibi placet, & tu fieri id vis, nos illud exequemur. Helias autè, cuius exemplum Apostolos hinc obtrudere Calvinus mentitur, quum milites regios occidere veller, non dixit, Domine, vis ut dicam ut ignis descendat de caelo; sed dixit, Si homo Dei ego sum, descendat ignis de caelo. Helias ergo simpliciter, quatenus homo Dei est, hoc iuber. Apostoli si Christus vellet, non aliter, iubere parati sunt. Non dicunt, Si nos Apostoli sumus, descendat ignis. Sed si tu vis ut dicamus, quod ignis descendat,

SS. Patri
imitatio
defenditur.

Apostoli
contra pro-
cacitatem
Caluini
defenduntur.

2. Reg. 1

para

parati sumus hoc dicere. Planum igitur & perspicuum est, quòd à Christo hanc sibi potestatem dari petunt, non eam sibi in manu sua esse putant.

Deinde non ideo Christus Apostolos reprehendit, quòd quasi Helix imitatores esse vellent, & Patrum suorum exempla præposterè sequi; sed quòd non adverterent se huiusmodi Patrum non esse filios, nec ad illum spiritum pertinere quem illi acceperunt, seueritatis scilicet, quæ in timore suos contineret (quæ fuit veteris populi disciplina) sed ad spiritum mansuetudinis & misericordiæ, quæ per amorem alliceret, qui Euangelicus spiritus est. Sic enim illorum temeritatem corrigit: *Nescitis cuius spiritus estis*, id est, nescitis quem spiritum habere debeatis, videlicet Euangelicum, non legalems mansuetudinis, non seueritatis, denique ad adificationem, non ad destructionem. Nam & ego magister vester non veni

Patrum imitationem Christus non reprehendit.

Consequencia Caluiniiana absurditas.

animas perdere, sed saluare. Hic est germanus huius loci sensus. Nulla igitur est ista consequencia: Apostoli & noui testamenti ministri non debent veteris testamenti Patres in eo quòd illius testamenti statum concernit, imitari, quia diuersus est vtriusque testamenti spiritus, diuersa ratio: ergo filii noui testamenti, Christiani fideles, non debent imitari præ exempla sanctorum Patrum eiusdem testamenti. Hæc est Caluini consequencia vana & improba. Nos, quum sanctorum Patrum exempla sequimur eiusdem testamenti & status Patres sequimur, qui eundem spiritum acceperunt quem nos, ideòque quum eos imitatur, dici nobis non potest: *Nescitis cuius spiritus estis*. Ac per hoc factum istud Apostolorum nihil prorsus contra fideles Christianos facit, qui sanctorum Patrum exempla piè ac studiosè imitantur. Adiungit alium locum ex Ioan. 4. cap. de Samaritanis, qui suorum Patrum præcepta ex u idololatriam suam fucabant. Sed quum ad eum locum ventum fuerit, ei respondebitur.

IN LVCAE CAP. X.

15. *Qui vos audit, me audit. Qui vos spernit, me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.*

Ecclesiastica auctoritatis commendatio.

Insignis est in his verbis auctoritatis Ecclesiastica commendatio: ex quibus ista sequuntur. Primum, per Ecclesiæ Præpositos Christum loqui, ideòque illa non

non se
infalli
clesiæ
Sic en
mediu
sancti
vox er
tione
Christ
que ap
cander
cepra
Calu
mum k
ipsum
icere, q
salo. A
nu ex
gnitas,
culus e
fouet.
illum
nistri p
hic à C
obrud
Ecclesi
rumlib
quam
Ecclesi
deliter
est, Iud
perhib
dubiar
Iudæi,
dem si
non. D
& iuba
bens il
culo e
audire
Aud
est (in